

Beseda o Indii

Desátá hodina dopolední dne 26.3.2010 byla bezpochyby hodinou šťastnou. Místo obvyklé výuky zeměpisu se totiž konala beseda. Ne že by hodiny zeměpisu s panem učitelem Kulhánkem nebyly zajímavé a záživné, to ne, hodiny s ním jsou nejenom zábavné, jsou přímo skvělé! Takže nás zprvu zdrtilo, že přijdeme výuku vodních toků severní Asie. A také jsme si vůbec nebyli jisti skutečností, zda nás daná přednáška dostatečně zaujme a pohltí, protože banda znuděných pubertáků může být opravdu peklo. Ale není nad osvěžující přestávku od učení v podobě zajímavé besedy! A to ne ledajaké, nýbrž besedy o orientálním státu zvaném Indie, jež byla velmi profesionálně zprostředkována panem Ivanem Marusičem, majitelem sítě obchodů SANU BABU, kterého si ovšem v Indii často pletou kvůli jeho dlouhým vousům a bujným kadeřím s drogovým dealerem či teroristou. Nutno říct, že pan Marusič nic z toho nepopřel, jen se tajemně usmál a pohladil si vous. Od prvních okamžiků jsme byli šokováni faktem, že země, která má bezmála 1,2 miliardy obyvatel, funguje zdánlivě chaoticky. Lidé tam očividně přežívají ze dne na den s pár drobnými. Mluvím nyní samozřejmě o nižší až střední třídě, protože stejně jako všude ve světě i zde existují ti bohatí, velmi bohatí, až ti v „nechutně“ bohatí. Ti nejchudší však přežívají v opravdu nuzných podmínkách. Bydlí v karavanech nebo boudách postavených z kartonu a dřeva, ale přesto mají v každé své „špeluňce“ LCD televizor. Dalším zajímavým faktem bylo, že Indie je rájem pro telefonní operátory, kteří si tam opravdu namastí kapsu. Každý Ind, jak se zdálo, je pořád na telefonu, je jedno, že kredit ho stojí polovinu celkového denního výdělku, hlavní je, že ho má. Každý běloch vzbuzuje v Indech respekt, ale zároveň je pro ně snadný přísun peněz, jak nám náš vypravěč vyprávěl. On sám už má po pár letech vyhládnuté dopravce, kteří ho neoškubou až tak moc. Poměrně nebezpečná věc v Indii je jídlo. Tedy nebezpečná pro Evropany a cizince, kteří nejsou tak zvyklí na místní stravu. Indie totiž není zdaleka tak hygienicky přísná jako naše společnost. Když to navíc spojíte s tím, že mnoho z pouličních kuchařů a restaurátů nemá lednici ani žádný jiný prostředek na uchovávání jídla, je jasné, že bakterie, na které nejsme zvyklí, udělají své. Po pár prvních jídlech v Indii zřejmě strávíte pár nocí na záchodě. Indům ale jejich strava problém nedělá. Jako poslední příspěvek k jejich hygieně zmíním nakládání s vodou v řece Ganze. Ganga je jejich posvátná řeka, ve které vykonávají obřadné koupele. Slouží ještě ale k mnoho dalším účelům, například k vaření, praní prádla, vhazování popela mrtvých, skládce a podobným věcem. Je tedy velice podivuhodné, jak jsou Indové houževnatí a schopní v těchto podmínkách přežít. Na přednášce byli nejzajímavější okamžiky, při kterých si uvědomíme rozdíly evropské a indické kultury. Dalším příkladem je velmi specifický způsob cestování, který se v této přelidněné zemi hojně využívá. To takhle do stanice dorachotí napůl rozpadlý vláček, do kterého se pak na každé stanici pokusí nacpat tak trojnásobek cestujících, než jaký je počet sedadel. V takovémto vlaku je možné si pořídit i místenky, ty ovšem platí jen do té doby, než se zvednete z místa a odejdete na chodbu. Když se vrátíte, většinou se na vás z vašeho jednoho sedadla zubí tak pět Indů a děkovně spíná ruce. Řešení by se mohlo zdát jednoduché: Neodcházet vůbec z místa. Ovšem to se snadněji řekne, než udělá. Pokud dokážete jet přes Indii 24 hodin a nedojít si ani jednou na záchod, můžu vám pogratulovat přinejmenším k nemocnému močovému měchýři. A proč byste měli cestovat 24 hodin? Inu, vzdálenosti v Indii jsou veliké a vlaky pomalé. Můžete děkovat Bohu za české trasy jako Praha – Brno a za naše, sice ne tak rychlé, jak se jméno snaží naznačit, ale oproti Indii bleskové, rychlíky. Když už jsme u dopravy, je taky nutné dodat, že pokud si vezmete taxíka (spíš tedy Inda na kole s elegantním přívěsem pro vás) a během cesty se do silnice připlete kráva, nedoufejte ve včasný příjezd do vámi vysněné lokace, pokud se sama kráva milostivě nerozhodne odejít. Je to totiž posvátné zvíře a nikdo se na ní neodvážá ani zle podívat, natož aby se zvedl a šel jí plesknout po hřbetě, aby ji donutil k pohybu. Mluvím teď o starých a jednoduchých vozech, v Indii můžete ovšem potkat i lidi

prohánějící se v automobilech značky Mercedes nebo Audi. Taková je totiž Indie, země protikladů. Na jedné straně chudoba a bída, na druhé bohatství a dostatek. Lidé se zde dělí na kasty. V Indii jsou kasty čtyři a z žádné z nich není úniku. Jakmile se v nějaké z nich narodíte, opravdu se nepředpokládá, že byste se z ní kdy dostali. U stolu v restauraci se bavíte jen s příslušníky stejné kasty, vaše rodina je jen z jedné kasty a i váš budoucí manžel či manželka musí pocházet ze stejné kasty. Mimo kasty stojí skupina lidí zvaná Nedotknutelní (anglicky Untouchable). To jsou lidé, co dělají špinavou práci. Od mytí veřejných záchodků, přes uklízení odpadků až po odklizení mrtvol. S takovými se nikdo nebaví, jen příslušníci stejné skupiny. Když už byla řeč o manželství, to se v Indii také v mnohém liší od našeho. Pokud je v indické rodině chlapec asi 20 let, řekne táta prostě: „Je čas na ženění!“ a vyzpovídá celou rodinu (běžná je asi tak 200členná), zdali o nějaké budoucí manželce neví. Když nějakou sežene, vezme její fotku a ukáže ji synovi s tím, že tohle je jeho budoucí choť. Pokud syn nesouhlasí, bude mu otec ukazovat fotografie té samé ženy roky a roky, dokud přeci jen nesvolí. Pak se vystrojí svatba, před kterou se ženich s nevěstou s trochou štěstí poprvé v životě uvidí. Dostanou pak zhruba 15 minut na seznámení, po kterých má ženich ještě šanci svatbu odříct, i když za cenu velké ostudy, nebo ji přijmout. Na rozdíl od České republiky, kde spousta žen pracuje a kde se spousta mužů stará o domácnost, v Indii je pozice žen a mužů pevně daná. Žena vaří a stará se o děti, muž pracuje. Indie je zkrátka země docela jiná, než ta naše.

Celá země tedy funguje nepochopitelně složitě a zároveň jednoduše. Přednáška byla opravdu naplňující a zajímavá, stejně jako země, o které byla. Indii by měl navštívit každý, kdo chce aspoň na chvíli poznat tajemství chaosu a bizarnosti.

Karolína Kachyňová, Jan Musil, kvarta B